

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 1/2023-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry – národnej protizločineckej jednotky – expozitúry Bratislava v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-432/NKA-PZ-BA-2013, proti postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 8/18/1000, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T 11/2018 a proti jednoznačne neidentifikovanému postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 21. júla 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 19, čl. 46 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1, čl. 3, čl. 4, čl. 7, čl. 20, čl. 21 a čl. 47

Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky – Prezídia Policajného zboru – národnej kriminálnej agentúry – národnej protizločineckej jednotky – expozitúry Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-432/NKA-PZ-BA-2013 (ďalej len „napadnuté konanie vyšetrovateľa“), postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 8/18/1000 (ďalej len „napadnuté konanie úradu špeciálnej prokuratúry“), postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. BB-4T 11/2018 (ďalej len „napadnuté konanie špecializovaného súdu“) a jednoznačne neidentifikovaným postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý bol „*súdom odvolacím*“.

V záhlaví ústavnej sťažnosti sťažovateľ ako odporcov („*porušovateľov práva*“) označil aj ďalšie subjekty (Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave a i.), ale požiadavky v petite ústavnej sťažnosti smeroval výslovne iba vo vzťahu k napadnutému konaniu vyšetrovateľa, úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaného súdu a najvyššieho súdu. Ústavný súd preto za podstatu ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie označených práv napadnutým konaním vyšetrovateľa, úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaného súdu a najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 100/2022, II. ÚS 190/2022).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 12. júla 2013 vyšetrovateľ v napadnutom konaní podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol sťažovateľovi obvinenie z dvoch skutkov kvalifikovaných ako trestný čin vraždy.

2.1. Následne 23. marca 2018 dozorujúci prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry podal na sťažovateľa pre tieto skutky obžalobu špecializovanému súdu, ktorý o nej v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. BB-4T 11/2018 zo 16. júna 2021.

2.2. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd do podania ústavnej sťažnosti (t. j. do 21. júla 2022) nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že hoci mu v jeho trestnej veci bolo obvinenie vznesené v roku 2013, nebolo o tomto obvinení dosiaľ súdom právoplatne rozhodnuté, v dôsledku čoho podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj ďalších označených práv podľa ústavy, dohovoru a charty) napadnutým konaním vyšetrovateľa, úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaného súdu a najvyššieho súdu.

4. Na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa napadnutými postupmi vyšetrovateľa, úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaného súdu a najvyššieho súdu a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako aj ďalších označených práv podľa ústavy, dohovoru a charty) napadnutým konaním vyšetrovateľa, úradu špeciálnej prokuratúry, špecializovaného súdu a najvyššieho súdu, keďže od roku 2013, keď mu bolo vznesené obvinenie, nebolo o tomto obvinení dosiaľ súdom právoplatne rozhodnuté.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutými konaniami vyšetrovateľa a úradu špeciálnej prokuratúry:

10. Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95). Pri výklade tohto základného práva si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

11. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020).

12. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ústavný súd ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade vyšetrovateľom a úradom špeciálnej prokuratúry) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď bola podaná ústavná sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

13. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že 23. marca 2018 dozorujúci prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry podal špecializovanému súdu obžalobu smerujúcu proti sťažovateľovi, čím sa v tejto veci skončilo prípravné konanie a začala sa súdna časť trestného konania. V čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (t. j. 21. júla 2022) sa teda táto trestná vec nachádzala v štádiu už po podaní obžaloby, v ktorom rozhoduje o ďalšom postupe vo veci samej príslušný súd.

14. Vyšetrovateľ a úrad špeciálnej prokuratúry nemohli a nemôžu zasiahnuť do ústavou zaručeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže oprávnenými vo veci konať a rozhodovať sú v súčasnosti všeobecné súdy. Vykonaním vyšetrovania, spracovaním a predložením návrhu na podanie obžaloby vyšetrovateľom a doručením obžaloby úradom špeciálnej prokuratúry špecializovanému súdu tieto orgány verejnej moci vykonali všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a svoju úlohu splnili (m. m. II. ÚS 346/2021).

15. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými konaniami vyšetrovateľa a úradu špeciálnej prokuratúry odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 2 výroku tohto uznesenia).

16. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutými konaniami vyšetrovateľa a úradu špeciálnej prokuratúry boli porušené aj ďalšie jeho označené práva podľa ústavy, dohovoru a charty (pozri bod 1 odôvodnenia tohto uznesenia), pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto ďalších označených ustanovení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu ďalších označených práv podľa ústavy, dohovoru a charty. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým konaním špecializovaného súdu:

17. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému konaniu špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, v čom konkrétne mal spočívať zásah špecializovaného súdu do označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ totiž v ústavnej sťažnosti bližšie konkrétne nevymedzil, resp. neidentifikoval konkrétne obdobia prípadnej nečinnosti, neefektívnej činnosti alebo príklady zmätočnej, nezákonnej, nekoordinovanej, nesústreďenej a ne hospodárnej činnosti špecializovaného súdu, ktoré mali mať vplyv na porušenie jeho označených práv špecializovaným súdom. V ústavnej sťažnosti teda absentuje uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. relevantné ústavnoprávne konkrétne odôvodnenie namietaného porušenia označených práv sťažovateľa.

18. Ústavný súd má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

19. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv. V tejto súvislosti ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane konštatoval, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (II. ÚS 346/2021, IV. ÚS 574/2018, m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, II. ÚS 209/2022).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol žiaden ústavnoprávne relevantný argument, ktorý by vôbec umožňoval ústavnému súdu posúdiť dôvodnosť namietaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým konaním špecializovaného súdu, a preto v tejto časti ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa odôvodnenia ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 209/2022).

22. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým konaním špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu označených práv jednoznačne neidentifikovaným postupom najvyššieho súdu:

23. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k petitu ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označených práv najvyšším súdom ako „*súdom odvolacím*“, ústavný súd konštatuje, že ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

24. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatný najmä § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Inak povedané, zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení nemožno v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľa najvyšším súdom ako „*súdom odvolacím*“ považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), v ktorom nie je jednoznačne identifikovaný sťažovateľom namietaný postup najvyššieho súdu, ktorým mali byť porušené označené práva sťažovateľa. Požiadavka

jednoznačnosti petitu ústavnej sťažnosti vyžaduje, aby bol sťažovateľom napadnutý postup najvyššieho súdu označený presne a jednoznačne, t. j. spisovou značkou, pod ktorou je trestná vec sťažovateľa vedená na najvyššom súde ako odvolacom súde. V tejto súvislosti ústavný súd len pre úplnosť poukazuje, že spisovú značku, pod ktorou je trestná vec sťažovateľa vedená na najvyššom súde ako odvolacom súde, sťažovateľ neuvádza ani v odôvodnení ústavnej sťažnosti.

26. Zároveň vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému jednoznačne neidentifikovanému postupu najvyššieho súdu možno konštatovať, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bližšie konkrétne nevymedzil, resp. neidentifikoval konkrétne obdobia prípadnej nečinnosti, neefektívnej činnosti alebo príklady zmätočnej, nezákonnej, nekoordinovanej, nesústreďenej a nehospodárnej činnosti najvyššieho súdu, ktoré mali mať vplyv na porušenie jeho označených práv najvyšším súdom. V ústavnej sťažnosti teda absentuje aj uvedenie relevantnej konkrétnej ústavnoprávnej argumentácie, resp. relevantné ústavnoprávne konkrétne odôvodnenie namietaného porušenia označených práv sťažovateľa najvyšším súdom.

27. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu a odôvodnenia ako esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti, ústavný súd ani vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

28. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadala, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti

(m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu